

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความผิดลหุโทษ อันเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้¹

ศรันย์ เฉลิมกิตติชัย²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความผิดลหุโทษ อันเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี หลักการ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดลหุโทษและความผิดอันยอมความได้ พบว่าความผิดลหุโทษเป็นความผิดที่มีอัตราโทษเพียงเล็กน้อย และเป็นความผิดอาญาที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสังคมมากนัก ซึ่งความผิดลหุโทษบางฐานความผิดก็สามารถระบุตัวผู้ได้รับความเสียหายได้ แต่กฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ เมื่อเปรียบเทียบกับความผิดอาญาที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้แล้วนั้น เห็นว่า ความผิดอันยอมความได้มีอัตราโทษที่หนักกว่าความผิดลหุโทษเสียอีก และความผิดอันยอมความได้เป็นความผิดที่มีผลกระทบต่อผู้เสียหายโดยตรง และไม่กระทบต่อสังคมโดยรวม ซึ่งลักษณะของการกระทำความผิดในคดีความผิดลหุโทษ ที่สามารถระบุตัวผู้เสียหายได้นั้น จะมีลักษณะของการกระทำความผิดที่เหมือนกับความผิดอันยอมความได้ ตรงที่ลักษณะของการกระทำความผิดนั้นมีผลกระทบต่อตัวผู้เสียหายโดยตรง และผลของการกระทำความผิดก็ไม่กระทบต่อสังคมส่วนรวม แต่กฎหมายมิได้บัญญัติให้ความผิดลหุโทษเป็นความผิดอันยอมความได้ ทำให้ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดลหุโทษไม่สามารถยอมความกับผู้เสียหายได้ ถึงแม้ในภายหลังผู้เสียหายจะไม่ใส่ใจเอาความกับผู้กระทำความผิดก็ไม่ทำให้คดีอาญาระงับได้ แต่เมื่อความปรากฏแก่พนักงานสอบสวนว่ามีการกระทำความผิดในคดีความผิดลหุโทษเกิดขึ้น และพนักงานสอบสวนเห็นว่าผู้ต้องหาควรได้รับโทษถึงจำคุก พนักงานสอบสวนก็จะกำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมตามนั้น หรือถ้าเกิดว่าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระค่าปรับภายในเวลากำหนด พนักงานสอบสวนก็ต้องดำเนินคดีต่อไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 38 จะเห็นได้ว่า ถ้าผู้กระทำความผิดไม่มีเงินที่จะสามารถเปรียบเทียบปรับได้ ตัวผู้กระทำความผิดก็จะต้องถูกดำเนินคดีต่อไปโดยการถูกนำตัวไปส่งฟ้องต่อศาลเพื่อให้ศาลพิจารณาพิพากษา คดี ผลเสียอันเกิดแก่ตัวผู้กระทำความผิด ก็คือ ถ้าผู้กระทำความผิดนั้นไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน แต่มาถูกดำเนินคดีในคดีความผิดลหุโทษซึ่งมีอัตราโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จะทำให้ผู้กระทำความผิดมีประวัติติดตัว แทนที่คดีอาญาจะเล็กลงเนื่องจากผู้เสียหายไม่ใส่ใจเอาความกับตัวผู้กระทำความผิดแล้ว ผลเสียที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะทำให้คนที่มียารายได้น้อยที่ไม่สามารถหาเงินมาชำระค่าปรับตามประมวลกฎหมายวิธี

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระเรื่องปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความผิดลหุโทษ อันเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือรองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ จรัส เล็งวิทยา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พิจารณาความอาญา มาตรา 37 จะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย และหากปรากฏว่าจำเลยไม่มีเงินเพียงพอที่จะมาชำระค่าปรับในวันนั้น ศาลจะออกหมายกักขังแทนค่าปรับให้กับจำเลย เพื่อส่งให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์นำตัวจำเลยไปกักขังแทนค่าปรับ ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคในการบังคับใช้โทษปรับและเป็นการทัณฑ์ลงโทษให้หนักขึ้นต่อผู้กระทำความผิดที่มีฐานะยากจนและครอบครัวของผู้กระทำความผิดได้

จากการศึกษาทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคของการบัญญัติให้ความผิดลหุโทษบางฐานความผิดเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ โดยผู้ศึกษาจะทำการแยกให้เห็นแต่ละปัญหา ดังต่อไปนี้

ปัญหาที่หนึ่ง ปัญหาความผิดลหุโทษบางฐานความผิดที่สามารถระบุตัวบุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดได้ แต่เป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ ความผิดลหุโทษเป็นความผิดที่มีอัตราโทษเพียงเล็กน้อยและบางฐานความผิดสามารถระบุตัวผู้เสียหายได้ แต่เป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ ซึ่งความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญาบางฐานความผิดมีอัตราโทษที่สูงและมีความรุนแรงของการกระทำที่มากกว่าความผิดลหุโทษเสียอีก แต่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ที่เปิดโอกาสให้ผู้เสียหายสามารถตกลงยอมความกับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อให้คดีอาญาระงับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) หรือแม้แต่กระทั่งคดีความผิดอันยอมความได้จะอยู่ในชั้นพิจารณาคดีของศาลหรือศาลพิพากษาไปแล้วแต่คดียังไม่ถึงที่สุด ผู้เสียหายก็สามารถถอนฟ้องเพื่อให้คดีอาญาระงับได้ ความผิดลหุโทษบางฐานความผิดที่ระบุตัวผู้เสียหายได้และเป็นความผิดที่มีผลกระทบแก่เฉพาะตัวบุคคล แต่กฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ดังนั้น แม้คดีความผิดลหุโทษจะมีอัตราโทษที่เล็กน้อยก็ต้องถือว่าเป็นคดีความผิดอาญาต่อแผ่นดิน ที่รัฐจะต้องดำเนินคดีจนเสร็จสิ้นกระบวนการพิจารณา ผู้เสียหายจะตกลงประนีประนอมยอมความกับผู้กระทำความผิดให้คดียุติลงไม่ได้ ทำให้ผู้กระทำความผิดจะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

ปัญหาที่สอง ปัญหาการทำให้คดีอาญาระงับของคดีความผิดลหุโทษ เมื่อความผิดลหุโทษเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ การที่จะทำให้คดีความผิดลหุโทษระงับไปนั้น จะต้องเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดต้องเสียค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบปรับคดีอาญาจึงจะเลิกกัน ผู้เสียหายจะตกลงยอมความกันกับผู้กระทำความผิดเพื่อให้คดีอาญาระงับหาได้ไม่ ถึงแม้ผู้เสียหายจะไม่ใส่ใจเอาความกับผู้กระทำความผิดแล้วก็ตาม และเมื่อพนักงานสอบสวนได้ทราบว่าได้มีการกระทำความผิดลหุโทษเกิดขึ้น พนักงานสอบสวนก็ต้องทำหน้าที่ไปรวบรวมพยานหลักฐานมาเอาผิดกับตัวผู้กระทำความผิดต่อไป แทนที่คดีอาญาจะระงับไปโดยการที่ผู้เสียหายไม่ใส่ใจเอาความกับผู้กระทำความผิดแล้ว

การดำเนินคดีความผิดลหุโทษในปัจจุบันนั้น จะเป็นการดำเนินคดีโดยเจ้าพนักงานตำรวจ จะเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 และมาตรา 38 ซึ่งการเปรียบเทียบในชั้น

พนักงานสอบสวนนั้นผู้ต้องหาและผู้เสียหายต้องยินยอมด้วย (ในกรณีที่ผู้เสียหาย) ก็จะส่งผลให้คดีอาญาเล็กน้อย ซึ่งการลงโทษปรับเพื่อให้คดีอาญาน้อยลงนั้นจะมีปัญหากับบุคคลที่มีรายได้น้อย ไม่มีเงินเพียงพอที่จะมาชำระค่าปรับได้ก็ต้องถูกกักขังแทนค่าปรับซึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพเป็นอย่างมาก เพราะทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษสูงเกินกว่าความเหมาะสมที่เขาสมควรจะได้รับ ทั้งที่คดีอาญาน่าจะเล็กน้อยตั้งแต่ตอนที่ผู้เสียหายไม่คิดใจเอาความกับผู้กระทำความผิดแล้ว แต่เมื่อคดีความผิดลหุโทษของไทยกฎหมายมิได้บัญญัติว่าให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ผู้กระทำความผิดจึงต้องถูกดำเนินคดีไปจนถึงสิ้นสุดกระบวนการทางกฎหมาย

ปัญหาที่สาม ปัญหาเรื่องอายุความของคดีความผิดลหุโทษ คดีความผิดลหุโทษมีอัตราโทษน้อยกว่าคดีความผิดอันยอมความได้ แต่อายุความในการดำเนินคดีความผิดลหุโทษนั้น จะนำไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 95 (5) กล่าวคือ ต้องฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนด 1 ปี นับแต่วันกระทำความผิด มิเช่นนั้นแล้วคดีจะขาดอายุความ

กรณีที่กล่าวมานี้ คดีความผิดลหุโทษมีอัตราโทษน้อยกว่าคดีความผิดอันยอมความได้บางฐาน ความผิด แต่อายุความในการดำเนินคดีความผิดลหุโทษนั้น จะนำไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 95 (5) กล่าวคือ ต้องฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ภายในกำหนด 1 ปี นับแต่วันกระทำความผิด มิเช่นนั้นแล้วคดีจะขาดอายุความ

แต่ถ้าเป็นคดีความผิดอันยอมความได้ ผู้เสียหายประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นการฟ้องคดีด้วยตนเองหรือให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ก็จะต้องฟ้องต่อศาล หรือร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนภายในกำหนดระยะเวลา 3 เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด มิเช่นนั้นคดีเป็นอันขาดอายุความ จะเห็นว่า คดีความผิดลหุโทษมีอัตราโทษน้อยกว่าคดีความผิดอันยอมความได้ แต่กฎหมายกำหนดอายุความในการดำเนินคดีอาญาของความผิดลหุโทษที่นานกว่า ทำให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำทางกฎหมาย เนื่องจากคดีความผิดลหุโทษเป็นคดีที่มีความผิดเพียงเล็กน้อยแต่มีอายุความในการดำเนินคดีอาญานานกว่าคดีความผิดอันยอมความได้ซึ่งมีอัตราโทษที่สูงกว่า

ปัญหาที่สี่ ปัญหาผลกระทบอันเกิดกับตัวผู้ต้องหาในคดีความผิดลหุโทษ เมื่อความผิดลหุโทษที่สามารถระบุตัวผู้เสียหายได้ แต่ไม่สามารถยอมความกันได้จนทำให้ผู้กระทำความผิดต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย อาจส่งผลเสียต่อตัวผู้กระทำความผิดหลายๆอย่าง เช่น เมื่อมีการกระทำความผิดลหุโทษเกิดขึ้นและความผิดนั้นสามารถระบุตัวผู้เสียหายได้ ต่อมาหากผู้เสียหายไม่ประสงค์ที่จะดำเนินคดีกับตัวผู้กระทำความผิด ก็ไม่อาจทำให้คดีอาญาระงับได้ เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทราบว่ามีผู้กระทำความผิดลหุโทษเกิดขึ้น พนักงานสอบสวนก็มีหน้าที่ที่จะไปควบคุมตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 37 เพื่อที่จะทำให้คดีอาญาน้อยลง แต่ก็จะมีปัญหาที่เกิดกับตัวผู้กระทำความผิดที่มีรายได้น้อย หรือไม่มีเงินเพียงพอที่จะชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนจะเปรียบเทียบปรับ ทำให้

ผู้กระทำความผิดต้องถูกพนักงานสอบสวนนำตัวไปดำเนินคดีโดยการส่งตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาล และเมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกแก่ผู้กระทำความผิด จะทำให้ผู้กระทำความผิดสูญเสียอิสรภาพและเสียเวลาในการทำมาหาได้เพื่อเลี้ยงตนเองหรือครอบครัว หรือถ้าเป็นกรณีศาลลงโทษปรับผู้กระทำความผิด แต่ผู้กระทำความผิดไม่มีเงินพอที่จะชำระค่าปรับได้ ศาลก็จะออกหมายกักขังแทนการชำระค่าปรับให้กับจำเลย เพื่อส่งตัวจำเลยให้เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์นำตัวจำเลยไปกักขังแทนค่าปรับ ในกรณีเช่นนี้ก็ทำให้ผู้กระทำความผิดสูญเสียอิสรภาพ และเสียเวลาในการทำมาหาได้เพื่อเลี้ยงตนเองหรือครอบครัวด้วยเช่นกัน

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับความผิดลหุโทษ อันเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาความผิดลหุโทษบางฐานความผิดที่สามารถระบุตัวบุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดได้ แต่เป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ จากปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษาขอเพิ่มเติมบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา เป็นดังนี้

ให้เพิ่มความในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 102/1 เป็นดังนี้ “ให้ความผิดตามมาตรา 390, มาตรา 391, มาตรา 392, มาตรา 393, มาตรา 397 และมาตรา 398 เป็นความผิดอันยอมความได้” เนื่องจากความผิดตามมาตราดังกล่าวนี้สามารถระบุตัวผู้ได้รับความเสียหายได้ กล่าวคือ

1. ความผิดตามมาตรา 390 เป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

2. ความผิดตามมาตรา 391 เป็นความผิดฐานใช้กำลังทำร้าย

3. ความผิดตามมาตรา 392 เป็นความผิดฐานขู่เข็ญผู้อื่นให้เกิดความกลัวหรือตกใจ

4. ความผิดตามมาตรา 393 เป็นความผิดฐานดูหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้า

5. ความผิดตามมาตรา 397 เป็นความผิดฐานรังแกข่มเหงผู้อื่นและความผิดฐานทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนรำคาญ

6. ความผิดตามมาตรา 398 เป็นความผิดฐานกระทำการอันเป็นการทารุณต่อเด็ก คนป่วยหรือคนชรา

ความผิดตามที่ได้กล่าวมานี้ ผู้ศึกษาเห็นว่าสมควรที่จะนำมาบัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้มากกว่าจะให้เป็นความผิดคดีอาญาต่อแผ่นดินที่ให้รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย ในกรณีเช่นนี้ จะทำให้คดีความผิดลหุโทษตามมาตราที่ได้กล่าวมานี้ เป็นความผิดอันยอมความได้ที่สามารถเปิดโอกาสให้ผู้เสียหายยอมความกับผู้กระทำความผิดได้ และ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดกลับตัวเป็นคดี มากกว่าจะมุ่งนำตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด

2.ปัญหาการทำให้คดีอาญาระงับของคดีความผิดลหุโทษผู้ศึกษาขอเสนอแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังต่อไปนี้

ให้เพิ่มความในวรรคสองของมาตรา 37 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นดังนี้ “ความผิดลหุโทษตามมาตรา 37 (2) ไม่ให้รวมถึงความผิดลหุโทษที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 102/1” เนื่องจากเมื่อเพิ่มมาตรา 102/1 ไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแล้ว ก็จะทำให้ความผิดลหุโทษที่ระบุไว้ในมาตรา 102/1 เป็นความผิดอันยอมความได้ ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องบังคับใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 (2) เพื่อให้คดีอาญาลีกกันกับคดีความผิดลหุโทษตามมาตรา 390, มาตรา 391, มาตรา 392, มาตรา 393, มาตรา 397 และมาตรา 398 อีก เนื่องจากเมื่อบัญญัติให้ความผิดตามมาตรา 390, มาตรา 391, มาตรา 392, มาตรา 393, มาตรา 397 และมาตรา 398 เป็นความผิดอันยอมความได้แล้ว ก็จะทำให้คดีอาญาระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ได้เลย โดยไม่ต้องมาเปรียบเทียบปรับเพื่อให้คดีอาญาลีกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 (2) ทำให้เมื่อผู้เสียหายไม่คิดใจเอาความเอากับผู้กระทำความผิดแล้ว ก็จะทำให้คดีอาญาสามารถยุติไปโดยการยอมความกันได้เลย โดยไม่ต้องให้คดีความผิดลหุโทษนี้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมมากจนเกินความจำเป็นจนทำให้คดีรกรงศาลอีกด้วย

3.ปัญหาเรื่องอายุความของคดีความผิดลหุโทษ ผู้ศึกษาได้เสนอแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญามาตรา 102/1 ให้ความผิดลหุโทษตามมาตรา 390, มาตรา 391, มาตรา 392, มาตรา 393, มาตรา 397 และมาตรา 398 เป็นความผิดอันยอมความได้แล้ว ทำให้อายุความในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด จึงเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 96 กล่าวคือ ผู้เสียหายต้องร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด

ซึ่งการแก้ไขนี้จะมีผลดี คือ จะไม่ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความเหลื่อมล้ำทางกฎหมายเนื่องจากความผิดลหุโทษจะมีบทบัญญัติเรื่องอายุความในการดำเนินคดีเอากับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 95 (5) ที่จะต้องฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนด 1 ปี คดีจึงจะขาดอายุความ จะเห็นว่าอายุความในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดของคดีความผิดลหุโทษนี้ยาวนานกว่าคดีความผิดอันยอมความได้ ทั้งที่คดีความผิดอันยอมความได้มีอัตราโทษที่สูงกว่าคดีความผิดลหุโทษแต่กลับมีอายุความในการดำเนินคดีที่สั้นกว่าคดีความผิดลหุโทษเสียอีก

4.ปัญหาผลกระทบอันเกิดกับตัวผู้ต้องหาในคดีความผิดลหุโทษ ตามที่ผู้ศึกษาเสนอแก้ไขประมวลกฎหมายอาญามาตรา 102/1 ให้ความผิดตามมาตรา 390, มาตรา 391, มาตรา 392, มาตรา 393, มาตรา 397 และมาตรา 398 เป็นความผิดอันยอมความได้ จะทำให้คดีอาญาระงับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 39 (2) ที่จะทำให้ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้องหรือยอมความกันกับผู้กระทำความผิดได้

การแก้ไขปัญหานี้จะทำให้เกิดผลดี คือ จะทำให้ผู้เสียหายสามารถยอมความกับตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งจะทำให้คดีอาญาระงับไป โดยผู้กระทำความผิดไม่ต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมายเนื่องจากไม่มีเงินมาชำระค่าปรับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 37 (2) จะได้ไม่เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางกฎหมายที่มีผลต่อบุคคลในสังคม ที่ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดลหุโทษไม่มีเงินมาชำระค่าปรับจนต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย เหมือนเป็นการทัณฑ์มการลงโทษให้หนักขึ้นกับตัวผู้กระทำความผิดที่มีฐานะยากจน และทำให้ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดลหุโทษมีประวัติติดตัวและเสียเวลาในการทำมาหาได้เพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัวเนื่องจากตัวผู้กระทำความผิดถูกจำคุกหรือกักขังในเรือนจำเนื่องจากไม่มีเงินมาชำระค่าปรับได้